

de andre tidligere Leiligheder, og det heller ikke er blevet berørt af Andre, saa vil det see ud, som om jeg vilde antyde, at de andre Medlemmer af Rigsdagen ikke havde gjort sig det fuldkomne klart, hvorom der flere Gange har været foretaget Afstemning. Der er nemlig en Paragraph i alle disse 3 Love, og som ogsaa findes i de tidligere Lønningslove, der synes mig noget uklar; om dens Betydning har der, saavidt jeg veed, aldrig fundet nogen bestemt Udtalelse Sted; men jeg troer, at det er godt, at det engang kommer frem, hvad egentlig Meningen af den er. Den Paragraph, jeg sigter til, er den, som jeg vil kalde Revisionsparagraphen, og det er navnlig den i Lovudkastets § 29 indeholdte Bestemmelse, at denne Lov skal undergives en almindelig Revision inden Udløbet af Finantsaaret 1865—66. Paragraphen findes, som sagt, ogsaa i de to Love, der forestaae til 1ste Behandling. En lignende Paragraph er, saavidt jeg husker, optagen i Lønningsloven for det lærde Skolevæsen, og den er i ethvert Tilfælde optagen i Loven af 12te Januar 1858 om Universitetet; og jeg vilde nu ansee det for rigtigt, at det bestemt træder frem, hvad Meningen er af denne Revision. Man kunde nu tænke sig to forskjellige Opfattelser, at denne Paragraph var sat ind af to forskjellige Hensyn. Man kunde tænke sig, at Meningen skulde være, at inden den nævnte Frist skulde et nyt Lovudkast om disse Lønningsforhold forelægges, saaledes at Sagen blev, hvad man kalder, en res integra, saa at den Lov, der nu vedtages, havde tabt sin Kraft, og der overhovedet ingen Gagelov for den hele Række af Embedsmænd, den omhandlede, eksisterede, men at den først skulde komme tilbage igennem den Revision, der her er forudsat. Dette vilde nu være et overmaade betænkeligt, og jeg kan tilføje aldeles umuligt Resultat at antage; thi deraf vilde følge, at efterhaanden som vi havde faaet en stor Deel Embedsmænd overførte paa en fast normeret Gage, var det dog ikke anderledes, end at det kun var gjældende for 5 Aar, hvorefter det beroede paa Lovgivningsmagten, om overhovedet Gager vare tilstede for disse Embedsmænd. Man kunde ogsaa tænke sig, at Meningen af en saadan Revision var, at naar

et Lovforslag paany blev forelagt og der saa ikke opnaaedes Enighed derom, saa ophævedes Virkningerne af den nu vedtagne Lov, og man gik tilbage til det Tidligere. Det er imidlertid ikke godt antageligt efter Ordene, og det vilde ogsaa være umuligt at forstaae disse Love som midlertidige Love, som 5-aarige Dyrtidstilleggslove, thi for en stor Deel indeholde disse Lønningslove tillige en Omorganisation af Embedsforholdene, og man havde da ikke længere den Organisation, hvortil de tidligere Lønningsbestemmelser sluttede sig. Jeg troer altsaa, at det er klart, at Meningen maa være den, at Regjeringen er forpligtet til ved at forelægge et Lovudkast paany at fremkalde en almindelig Overveielse af Lønningsforholdene, men at, saafremt man ikke skulde blive enig, ikke faae Loven istand, vilde disse vedtagne Love gjælde som definitive Love. Det er altsaa det, jeg ønskede at udtale som min Opfattelse af denne Paragraph, at den ikke indskrænker Lovens Gyldighed absolut til 5 Aar, men at den kun forlanger en Forelæggelse til fornøyet Overveielse af et nyt Lovudkast inden 5 Aar. Under den Forudsætning, at man bliver enig, faaer man jo noget Nytt, men i det uheldige Tilfælde, at man ikke bliver enig, mener jeg, at det, man engang har vedtaget, maa vedblive at bestaae. Jeg har som sagt troet at maatte fremsføre disse Ord, for at det engang maatte komme til en bestemt Forklaring af denne Paragraph, som hidtil stiltiende med Hensyn til den Mening, der skal tillægges den, er gaaet igennem Thinget.

Indenrigsministeren ad interim:

Jeg anseer det for en Selvsølge, at Loven bliver gjældende, indtil den forandres ved Lov. Hvis det havde været Tilfældet, at man vilde bestemme, at Loven kun skulde være midlertidig, vilde det have været meget simplere at sige, at Loven kun gjælder til den og den Dato; man havde da ikke behøvet at bruge de Udtryk, man har brugt, man kunde da have brugt ganske anderledes simple Udtryk. Jeg er fuldkommen enig med den ærede Rigsdagsmand i hans Opfattelse af Loven; men jeg mener tillige, at der ikke kan være nogen som helst Tvivl om, at dette klart og tydelig fremgaaer af selve Paragra-